

Negentiende Cobbenhagendictee Tilburg

Auteur: Corne' van Doorn

Bancaire zaken

Zoals onze democratie heeft ons bankwezen zijn oorsprong in de Oud-Griekse cultuur. In het Oudgrieks betekende $\tauραπεζα$ tafel, in het Nieuwgrieks bank. Etymologisch worden wellicht aldus de origines van ons bankwezen zichtbaar; trapezieten vestigden zich eerst als handelaars die hun negotie opsloegen op beurzen en markten, later als bankiers, gebruikmakend van drachmen en obolen, sinds de vijfde eeuw de valuta in het Middellandse Zeebekken.

Laatstelijk kregen de bankiers bij ons een pejoratieve connotatie: het werden diabolische figuren, die zomaar op konden duiken op een schilderij van Jheronimus Bosch: zich verlekkerend aan het hooi te midden van sirenenachtige, luit spelende deernen op weg naar de hel, terwijl op de achtergrond een serafijn bazuinde: "Hadt gij er maar op vertrouwd dat een tijdige inkeer redding bewerkstelligt volgens de christelijke eschatologie."

Immers, verleid door het perspectief van allerlei bonussen trachtten de bankiers het vorige decennium de naïeve burger met louche trucs en op malafide wijze aangeraden derivaatconstructies te bespelen en rustten zij niet tot deze erop inging; zo hadden ze gebruikgemaakt van zijn of haar verlangen naar een pied-à-terre in de Oostenrijkse Alpen met uitzicht op edelweissvlaktes of een resort met all-informule aan de Turkse Riviera.

Zeker voor het vulgus werd de bankier ten langen leste de paria van de gemeenschap: het liefst zou men hem op de sociale media met hatelijke emoji's disliken, een bende zikamuggen, waarschijnlijk oorzaak van microcefalie, op hem afsturen of met een taser in jaegerondergoed door de stadscentra jagen, zodat hij voortdurend herinnerd wordt aan zijn nefaste daden.

Het is nochtans niet allemaal een te vermaledijen sfeer in de bankenwereld: een voorbeeld is Triodos, een bank wiens naam eveneens uit het Grieks is afgeleid: $\tauρι οδοσ$. De bank gaat uit van de drie-eenheid van mens, milieu en winst en opteert aldus voor investeringen die positieve milieueffecten bewerkstelligen zoals in het limousinras, vermindering van koolstofdioxide-uitstoot en ecologische landbouw.

Al met al heeft de bankencrisis de allure van een Griekse tragedie gekregen inclusief climax, catastrofe en peripetie. De toenemende financiële windhandel leidde in een als het ware spengleriaanse encensering tot de ineensstorting van talloze banken die met overheidssteun voor omvallen moesten worden behoed. Hopelijk is er anderszins ook sprake van een catharsis: een afscheid van ideeëloze geldvergarig bij consumenten en managers geheel in de geest van de Triodosgedachte.